

Mannen som skulle stelle hjemme

Det var engang en mann som var så gretten og vill, og aldri syntes han at kjerringa gjorde nok i huset. Så kom han hjem en kveld i slåttonna og gren og bante så det lyste om ham.

"Kjære vene, vær ikke så vond, far," sa kjerringa; "i morgen skal vi bytte arbeid; jeg skal gå med slåttekarene, så kan du stelle hjemme."

Ja, det var mannen vel nøyd med, og det ville han gjerne.

Tidlig om morgenen tok kjerringa ljaen på nakken og gikk i enga og skulle slå, og mannen skulle da til å stelle huset. Først ville han til å kjerne smør; men da han hadde kjernet en stund, ble han tørst og gikk ned i kjelleren for å tappe øl. Mens han holdt på å tappe i ølbollen, fikk han høre at grisen var kommet i stua. Han la i vei med tappen i

neven, opp igjennom kjellertrappen som aller snarest og skulle se etter grisen, så den ikke veltet kjernen; men da han fikk se at grisen alt hadde slått over ende kjernen og sto og smattet på fløten, som rant utover gulvet, ble han så flyende sint at han rent glemte øltønningen, og satte etter grisen det beste han vant. Han nådde den igjen i døren og ga den et dyktig spark, så den ble liggende på flekken. Nå kom han i hug at han gikk med tappen i hånden; men da han kom ned i kjelleren, var øltønningen tom.

Han gikk da på melkebua igjen og fant så mye fløte at han fikk kjernen full, og så ga han seg til å kjerne; for smør ville han ha til middags. Da han hadde kjernet en stund, kom han i hug, at heimkua sto inne ennå og hverken hadde fått vått eller tørt, enda det var langt på dag. Han syntes det var for langt å gå til hagen med den, han fikk slippe den opp på taket, tenkte han: det var torvtak på bygningen, og der sto stort, gildt gress. Huset lå i en bratt bakke, og når han la en planke bort på taket, så trodde han nok han skulle få opp kua. Men kjernen torde han ikke slippe heller, for den vesle ungen hans fór og kravlet og krabbet på gulvet; han kunne gjerne slå den over ende. Så tok han kjernen på ryggen; men så skulle han gi kua vann først, før han slapp den på taket. Å ja, han tok en bømme og skulle ta vann i brønnen med, men da han bøyd seg over brønnkanten, rant fløten ut av kjernen og ned i nakken på ham.

Det led sterkt til middags, og smør hadde han ikke fått ennå; så tenkte han han fikk koke graut, og hengde en gryte med vann på peisen. Da han det hadde gjort, kom han i tanker om at kua kunne gå utfor taket og bryte bena eller nakken av seg; gikk så opp og skulle binde den. Den ene enden av repet bandt han om halsen på kua, slapp det ned igjennom pipa, og bandt rephella om låret sitt, for vannet kokte alt i gryten, og han måtte til å stampe grauten. Mens han holdt på med det, falt kua utover taket likevel hu, og dro mannen opp gjennom pipa; der satt han fast, og kua hu hang utenfor veggen og svevet mellom himmel og jord, og kunne hverken komme opp eller ned.

Konen hadde ventet i syv lange og syv brede på at mannen skulle komme og rope hjem til middag; men det varte og det rakk, og ikke ble det til noe. Til sist syntes hun det drygde vel lenge og gikk hjem. Da hun fikk se at kua hang så stygt til, gikk hun bort og hugg av repet med ljàen; i det samme falt mannen ned igjennom peispipa, og da kjerringa kom inn, sto han på hodet i grautgryten.

Ordforklaringer

- **slåttonna:** tiden på året hvor bøndene slår gresset; vanligvis to ganger i året, en gang tidlig på sommeren og en gang sent på sommeren
- **slåttekar:** arbeider som er med på slåttonn
- **rephelle:** en ring av tre, ofte en bøyd pinne, brukt til å enkelt kunne hekte rep og tau av og på høylasse, sleder osv.

Lastet fra:

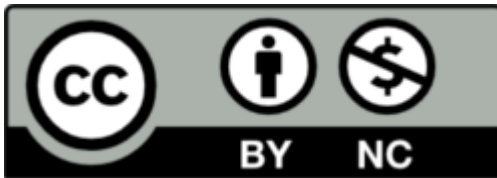
EventyrForAlle.no

Norsk folkeeventyr, samlet av Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885).
(Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: <http://runeberg.org/folkeven/>

*Innskrevet og rettet av Kjell Nedrelid. Sist forandret: 31.10.1994. (dd.mm.yyyy)
Released to Internet 11.10.1996 in zipped WordPerfect 5.0-format. Alle tekster kan
fritt distribueres, så lenge det ikke taes betalt for dette. Vennligst behold denne
teksten.*

Teksten er noe redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>.

Illustratør: Eilif Peterssen (1852-1928)

Kilde: [Norske Folke- og Huldre-Eventyr, 1879 \(nb.no\)](#)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.